

Leden 2014

Trampský občasník pro (nejen)
západní Kanadu a USA
Adresa: Aleš Klestil
2645 James Island Road
Saanichton B.C.
Canada V8M 1V4
Tel.: 250-544-0909
Nová adresa: stopa@telus.net

ČS potlach 2013

Jižní Morava je naše srdeční záležitost, protože máme velice blízko k folkloru a k vínu, kterého je především na Slovácku mnoho. Rádi tam jezdíme i proto, že jsou tam dobří a upřímní lidé. To se samozřejmě týká i trampů a tak jsme jeli na jubilejní ČS potlach s velkým očekáváním. Do Bojanovic jsme přijeli v pátek a nejdřív navštívili vinné sklepy, vyhledali ten, kde byl burčák a koupili i pro kamarády. Sklepmistr nám řekl, že o potlachu ví celá dědina. Tam jsme se neplánovaně trochu zasekli a tak jsme přišli na kemp s potlachovištěm až večer. Byl to dlouhý prostor louky a lužního lesa, skoro 500m. Tam všude si každý mohl vybrat místo pro kempování, vč. vozičkářů, kteří mohli parkovat v těsné blízkosti. Ostatní auta parkovala už na konci dědiny, vzdálené cca 1,5km. U kiosků s občerstvením byly kryté přístřešky, kde jsme už potkávali některé známé kamarády, ale samozřejmě jsme se zdravili i s mnoha dalšími. Na konci celého prostoru byl osadní kemp Samotářů, kde byl větší krytý přístřešek a útulná chatka. Dál po cestě se došlo k velkým rybníkům, kam někteří kamarádi dělali vandry. Než jsme si nachystali svůj příbytek, tak se už stmívalo. Další už je zřejmé s fotek.

Organizátoři T.O. Samotáři z Dolních Bojanovic a

T.O. Rychlý blesk z Lanžhota měli celý průběh ČS potlachu perfektně připravený, takže nebyly žádné problémy, všechno se řešilo operativně i přesto, že přes celý areál vedla cyklistická stezka a tak se mezi trampy vmísili i cizí lidé, nedošlo k žádné mimořádnosti.

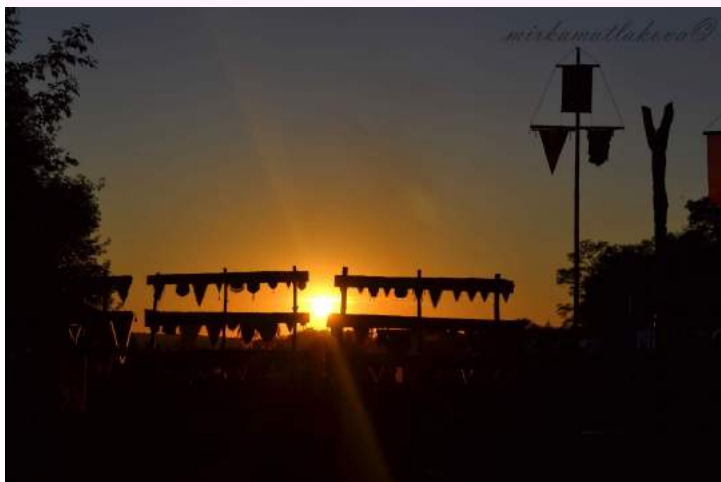

Naopak tam přijeli cyklisté v dobovém oblečení z 1. republiky a na starých opravených bicyklech nebo v sobotu večer k slavnostnímu ohni přivedli unesenou nevěstu ze svatby, pro kterou si tam přijel novomanžel. To byla jedinečná událost, která se určitě na žádném trampském potlachu neobjevila a bude zapsaná v různých trampských kronikách i ve vzpomínkách trampů.

Děkujeme organizátorům za krásně prožité dny, které byly umocněny nádherným počasím. Dlouho a dlouho budeme vzpomínat na tento potlach, který byl jedním z nejlepších a možná skutečně nejlepších.

Ještě v neděli odpoledne jsme navštívili vesničku Skoronice pod Kyjovem, kde se konala Jízda králů, na kterou jsme pozvali kamarády z Trenčianských Teplic. Byli jsme všichni nadšeni.

(přetištěno z Internetu)

Horké prameny na řece Lilloet

Zúčastnil jsem se oslav narozenin kamarádů Honzy a Jindry, které pravidelně oslavujeme již několik let na Horkých pramenech mezi Perbertonem a Lilloetem u řeky. Na místo jsem dorazil v pátek 7. prosince 2013. Tam jsem se setkal s Honzou a jeho ženou Dášou. Měli jsme špatnou zkušenost v minulých letech, když jsme neměli suché dřevo a tak tentokrát jsem přivezl několik pytlů suchého dřeva, a po cestě jsem nasbíral ještě další kusy. Na kempovišti jsme lehce rozdělali oheň a Dáša s Honzou začali s přípravou hlavního stanu. Já se pustil do budování kempu. Po dobře vykonané práci jsme se najedli a šli se ponořit do horkých pramenů, kde jsme ztrávili asi hodinu. Poté jsme se vrátili do dobře vytopeného stanu, kde jsme si dali večeři a zapálili svíčku za nedávno zesnulého Frantu Štafu.

V sobotu ráno jsem se s Honzou vydal udělat dřevo a Dáša udržovala oheň v kempu a připravila pro nás občerstvení. Ostatní účastníci oslav přijeli k večeru. Někteří z nich připravili slavnostní večeři a ostatní připravovali dřevo a starali se o zábavu.

Po dobré večeři byl přípitek pro oslavence. Také obdrželi drobné dárky a společně jsme se vydali na koupel do horkých pramenů. Když jsme se vrátili, tak se hrálo a zpívalo do pozdních hodin.

V neděli pozdě ráno jsme vstávali. Pěkně mrzlo, připravilo se kafe a Jindra nachystal bramborovou polévku. Poté jsme uklidili kemp a připravili se k odjezdu.

Odjížděl jsem spolu s Honzou a Dášou jako poslední.

S Pozdravem Bob Coufal, STO Vancouver

Nezapomeň

Nezapomeň

že píseň je prosbou ke slunci
melodie tíže zbavená
protkaná krajkami snů
stejně jako tvárnostmi života

Nezapomeň

že píseň je vyznáním
jemným oparem jarních vůní
nad všedností osudů

Nezapomeň

že melodie písňě
volala vždy po souzvuku tónů
které procházejí časem
po linkách nekonečna

Nezapomeň

že píseň boří hráze všednosti
je živou vodou pro lásku
je démantem krásy našeho žití

je vláhou našich i příštích dnů
že píseň je oázou odpoutání
že píseň je věčná

(Jan Kratochvíl – Orko)

A zase ten Prad'our.....

Tak už jsem se těšil, že po letech vyjde Stopa, co nebude strašit čtenáře mými kecy či provokačními úvahami, leč byl jsem znovu požádán. Nechci být za fouňu, tož cosi klofu do manuálu.

Ánžto datluji právě v době adventní – tudíž v závěru uplynulého roku – mám nutkání se zamyslit právě nad těmi „uplynulostmi“. Více-méně už mi táhne na pětasedmdesát a tací kmeti se občas rajcují minulostí, jenomže ta ještě teplá minulost zrovna moc radostná nebyla.

Nedávné pravidelné sleziny pražského Senior-clubu, jehož sice nejsem oficiálním členem, za to ale muzikoinventářem (když si tam se Zuzanou chodíme ob týden obrušovat hlasivky a trhat struny) ,se zúčastnila i velmi známá ikona trampské písně z Brněnska – Sosník. Dostal samozřejmě prostor pro svou muziku a předvedl opravdu perfektní práci s hlasem i kytarou. Po dvou týdnech přišla z Tišnova ta zpráva nejmtnější, jejíž obsah bude - v době kdy vyjde Stopa – jistě již čtenářům znám. Tady se prostě člověk musí zamyslit nad tou pomíjivostí života (což samozřejmě podobně vyprovokovaly i náhlé odchody všech, kteří nám drží místo u ohně věčného).

I ta Zuzana, která ještě nedávno chtěla cvičit na všesokolském sletu za mladší dorostenky, uznala, že přece jen něco je na mém krédu : **„.....díky Bohu v tomto věku za každé den, kdy se ráno probudím živej.....“**. Teď je to třeba trochu odsmutnit.

Slezin Senior-clubu resp. ostatních, pořádaných jeho šerifem – Bílým Pedrem, se v podzimní době zúčastnilo samozřejmě více čestných hostů, zejména „přes louži“. Namátkově bych jmenoval třeba Madlu z Calgary, Whiskyho s Alenkou z Edmontonu, Šísku, Jiřinu z HICu,

odkudž i Honzu (Rudé oko) s Blankou, Bohouše (Všetečku) z N.Y. či opakující se „nájezdy Australanů“ Vojty s Mirkou či Míši (Melbourne), který zde funguje s kapelou „Zpívající bunkry“ (Věra s Jadou - Brisbane), kteří si tentokrát přivezli i banjistu. Docházelo tudíž k nemálo jam-sessions a muzikanti si přišli opravdu na své (viz fotka z „Madlina loučení“ (zleva: krk mé bentary s prsty mé levé ruky, Zuzana, Madla a Míša).

Škoda, že nás tentokrát při návštěvě rodné hroudy ignoroval Henry Moos (máš to u mne, pacholku!)

Ještě bych z nedávné doby zmínil i konání podzimního „Zpívání u Taterů“, již tradičně pořádaného Frantou, šerifem osady Svatojanské proudy (za „cizince“ tu pravidelně muzicíruje Modrý Orel), které proběhlo – jako vždy - na dobré muzikokamarádké úrovni.

Myslím, že tento krátký raport z „posledka“ stačí a věnoval bych ho vzpomínce - právě na Sosníka.

Za PZRS (pražské zastupitelstvo redakce Stopy) ahoj

Zdeněk N. z Prad'ourova nad Sázavou

Tomahawky proti puškám

Hanka Hosnedlová

Je bez diskuse, že indiánská tematika nebyla nikdy cizí ani nám, původem Středoevropanům. Prolínala se do našich dětských her, vzorů a ideálů, hledali jsme ji v knihách, filmech, písničkách a nakonec svým způsobem se její odraz objevil i v trampingu a jeho filosofii. Proto není divu, že i Jerry Pupál Vecka, někdejší člen brněnské kapely Mariňáci a osady Vyžraný kotel, který emigroval do kdysi vysněné Ameriky, se k tomuto námětu vrací – třeba ve svých ověřenými fakty podložených knihách. Tentokrát si pro svou nejčerstvější publikaci s názvem „Co viděla americká prerie“ zvolil jako ústřední téma problematiku indiánských válek. Pečlivě sbíral podklady, navštěvoval muzea a archivy, vyjížděl ze svého domova v colorádkém Coniferu na místa jednotlivých historických bitev mezi bílými a indiány, fotografoval historická bojiště a pomníky připomínající tyto krvavé události a nakonec z toho všeho sestavil knihu, v českém jazyce, kterou ovšem vydal ve Spojených státech a distribuoval do své vlasti.

Zabývá se v ní nejen faktografií nejznámějších válečných střetnutí indiánů s bílými kolonizátory, ale snaží se dobrat i pravdivých logických důvodů k jejich vzniku. Nestraní přitom ani indiánům, ani bílým – prostě řadí proti sobě jednotlivé okolnosti a fakta, které nakonec vyvrcholily v dramatická krvavá střetnutí mezi oběma etniky. K jejich vzplanutí v ovzduší nabitým vzájemnými pocity nespravedlnosti a křivd kolikrát stačila až směšná záminka – jako třeba zatoulaná kráva. Dočtete se o tom, co pálilo indiány, čím se provinili bílí dobyvatelé a jak to všechno potom gradovalo až do tragických krvavých řeží. Na stránkách Pupálovy knihy figurují známé osobnosti indiánské historie jako Sedící býk, Bláznivý kůň, Cochise, Velká noha, Geronimo a další, ale i jejich protivníci na straně bílých – například generál Custer, Buffalo Bill, Kit Carson a jiní. To vše je doplněno řadou dokumentárních černobílých i barevných fotografií a portrétními kresbami dalšího Brňáka - Jiřího Procházky (Jury Cancáka).

Pro zpestření se autor Pupál v dílčích kapitolách zabývá i indiánskými tradicemi, náboženskými

zvyklostmi a proroctvími, ale také nevšedním jídelníčkem prérijních indiánů, formami jejich lovu a jinými zajímavostmi, které nejsou až tak známé. Nevyhýbá se mimo jiné ani otázce krutých metod mučení, které bývají přisuzovány především indiánům, ale které podle získaných podkladů nebyly cizí ani bílým účastníkům těchto vyhocených válečných střetnutí.

Závěr publikace patří kapitole věnované E.T.Setonovi, který stejně jako celá řada dalších spisovatelů byl celoživotním obdivovatelem a příznivcem indiánského způsobu života a myšlení v sounáležitosti s přírodou a který tuto filozofii aplikoval i do výchovy mládeže.

Pupálova kniha není román a ani se o to nijak nepokouší. Je to publikace, jejímž záměrem je přiblížit komplikovanou problematiku vztahů mezi původními obyvateli americké prerie a bílými kolonizátory, včetně událostí, na které se díky nesmyslně prolité krvi prostě nedá zapomenout. A díky i této knížce se jistě nezapomene

Smutné zprávy

Loňský prosinec.....nezačal dobře!

Nejdříve to byl telefonát od Faráře, že Franta Štafa je v nemocnici a později, že nás opustil a odešel bavit kamarády tam nahoru do trampského nebe.

Pro nás co jsme tu zůstali zbyly vzpomínky a smutek, který chtě-nechtě pohltí duši při ztrátě blízkého člověka, v mém případě kamaráda.

Znal jsem Frantu léta a i když jsme nebyli v neustálém

kontaktu, vždycky jsme tak nějak o sobě věděli. Slyšel jsem o něm poprvé od mého osadníka Lopatika, za kterým kdysi dávno přijel s torontskou partou a společně pak šli Chilcoat Trail. A pak jsem ho potkal na prvním Celosvětáku, a pak znovu na Chilcoat Trail - někdy v devadesátém roce. Sever mu tenkrát učaroval natolik, že se tam natrvalo usídlil a žil až do smrti jeho manželky.

(vysvětlení: "peaches", (čti "píčíš") jsou "broskve" v angličtině)

Každý prosinec mi přišla poštou od Zvrhlíka vánoční karta, teď to byl první rok co vynechal....

No a do třetice kamarád Sosník, jeho odchod a další smutek a vzpomínky

Teď tu tak sedím a na mysl mi přicházejí slova, která se tak nějak poskládala do mé mysli v rámci všech těch bolestných ztrát:

.. v plamenech vzpomínka dýchá,
my sedíme, všichni jsme zticha.

Jen v korunách stromů houpá se čas
a jen tak počítá roky.....

Šolim

Pak přesídlil do Vancouveru a potkal ovdovělou Marii Velkovou - Moni. Společně pak prožili několik krásných let, naplněných láskou, pohodou a vzájemným porozuměním při poznávání dalek, na které se společně vydávali.

Měl jsem rád jeho smysl pro humor a to, jak neustále bavil kamarády, ale také jeho citovou stránku, kterou projevil, když šlo do tuhého. Vzpomínám, jak jsme spolu propovídali noc na Squamish krátce po smrti kamaráda Lopatika. Tomu tam díky Frantovi hořela zapálena svíce s fotografií, kterou tam Franta s sebou přivezl.

Co k tomu dodat? Jak řekl Farář ve své smuteční řeči, kterou jsem měl tu čest přečíst za něj při posledním rozloučení: "Fanouši, škoda, že jsi odešel tak brzy!"

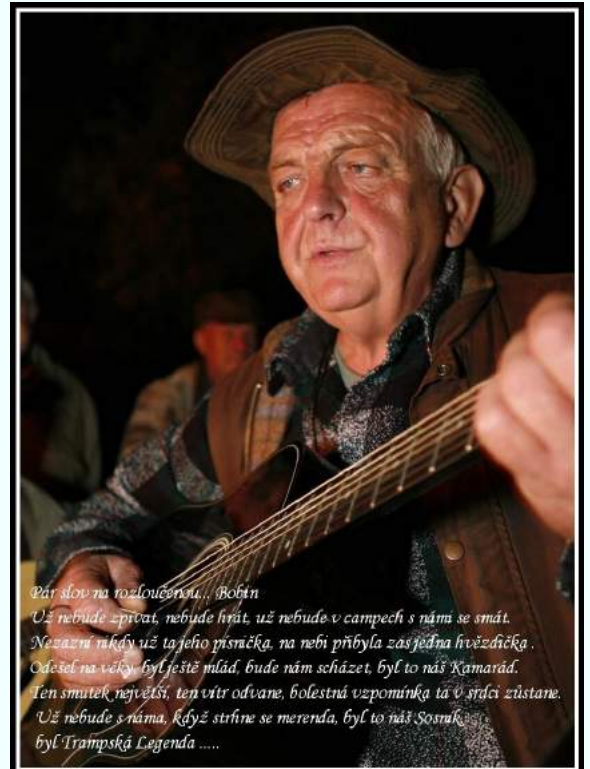
..o pár dní později otevřu email a tam "smutná zpráva", že zemřel Zvrhlík!

Kamarád, kterého jsem znal přes padesát let!!!

Pro nás trampy v zahraničí se stal téměř pravidelnou součástí našich ohňů a setkání. Byl šťastnej mezi kamarády a někdy se tím štěstím propil až do rána. Druhý den pak vždycky někde postával s tím jeho potutelným úsměvem, který vidím dodnes.

Evinka, kromě toho, že měla Zvrhlíka vždycky ráda, s ním má spojenou veselou příhodu, která se nám stala při cestě na Yukon, kdy jsme se zastavili u Jardy v Prince George, kde žil od doby jeho emigrace.

Měl velkou radost a hned nás pozval na kafe. Než jsme odjížděli, chtěl nás ještě provést svou zahradou.....Tak tam procházíme a on najednou říká " ... A koukněte, tam stojí ty pícusy!! Když tak si vezměte nějaký ssebou!" Koukám na Evinku, ta kouká na mě a říká: "Ale já tam nikoho nevidím!" Až když nám Jarda nabídl na ty "pícusy" košík, došlo nám že tím myslel broskve:-))

*Pár slov na rozloučení... Robin
Už nebude zpívat, nebude hrát, už nebude v campech s námi se smát.
Nezazní nikdy už ta jeho písnička, na nebi přibyla zas jedna hvězdička.
Odešel na věky, byl ještě mlád, bude nám scházet, byl to náš Kamarád.
Ten smutek největší, ten vítr odváne, bolestná vzpomínka tá v srdci zůstane.
Už nebude s námi, kdyžž strhne se merenda, byl to náš Sosník.
Byl Trampská Legenda*

Různé . .

Ahoj Kamarádi !

Četl jsem Váš článek ve Stopě a chtěl bych upozornit na nějaké nesrovnalosti.

Za prvé - na 8. celosvět'ák v Kanadě jsme neposlali "pár stovek" ale přesnou částku \$ 670 která zbyla po všech výdajích. Další nesrovnalostí je, že ani Fífa ani já "nemáme zase tak velký zájem dělat 10 celosvět'ák v Texasu".

Byl jsem požádán Fonym, abych hodil do éteru a kamarádům v US, že v kase po 8. celosvět'áku zbylo \$ 5 tisíc (nikoliv 10 tisíc) a dále - kdo by měl zájem uspořádat 10 celosvět'ák, protože historicky je na řadě US, a Australani peníze odmítli.

Tuto informaci jsem poslal kamarádům do Colorada a všem kamarádům o kterých vím, že vlastní pozemky a byli by věkem a fyzicky schopni tuto akci za 5 let uspořádat.

Byli bychom neradi, aby si kamarádi mysleli, že když jsme se dověděli, že je k dispozici \$ 5 tisíc, tak jsme se na ně hned vrhli, aniž bychom dali možnost jiným kamarádům.

Navrhl jsem pouze, že by se 10. celosvět'ák měl uskutečnit za 4 roky po 9.-tém v Austrálii, protože na tento rok vychází několik výročí včetně 100 let založení Českého trampingu.

Kolik lidí se do dnešního dne ozvalo Fonymu to bohužel nevím a i když jsem ho viděl na potlachu na Squamish, tak jsem se zapomněl zeptat.

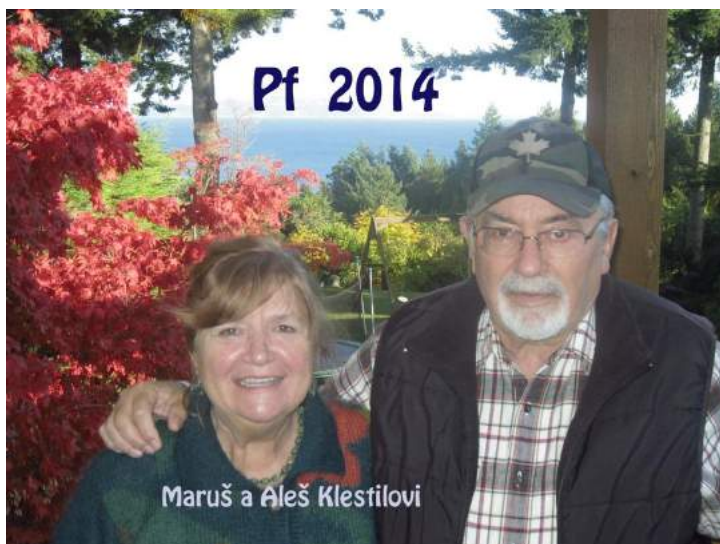
Mně osobně se ozvalo několik desítek lidí, kteří by si přáli, aby se 10. potlach opět dělal v Texasu.

Celou situaci jsme prodebatili s Fífo a členy Fort Adamsonu a došli k závěru, že když se nikdo z kamarádů v US do roku 2017 neozve, a my budeme fyzicky schopni, budeme ochotni tuto akci v roce 2018 opět uspořádat, když peníze, které by nám poslali kamarádi z Kanady by měly pokrýt veškeré výdaje, takže by nebylo třeba vybírat další.

Takto vypadá situace co se týče 10. celosvět'áku. Kdybyste tuto informaci uveřejnili v příštím čísle Stopy, tak Vám budu vděčný.

Ahoj Farář, Texas

Šťastný Nový Rok 2014 z redakce Stopy

Rok 2013 utekl jako voda a už tu máme Nový Rok 2014.

Přejeme Vám všem suchou stezku, pevné zdraví a pohodu na všech trampských akcích, kterých se zúčastníte. Zároveň děkujeme všem, co nám poslali přání ať poštou nebo přes eMail.

První Stopa vyšla na podzim roku 1989 v době „Sametové revoluce“ proto se i naše výročí dobře pamatuje.

Poděkování patří také redakci bratislavského Trampského Spravodaje a Lexovi, jehož kreslené vtipy z jejich časopisu často přetiskujeme. Také děkujeme Zdenkovi Prađourovi za dohled nad naší češtinou.

Aleš a Maruš